

JENNIFER L. ARMENTROUT

Bud'
so mnou

Čo obetujú, aby ostali spolu?

17+

YOLIO

JENNIFER L. ARMENTROUT

Bud'
so mnou

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

JENNIFER L. ARMENTROUT
BUĎ SO MNOU

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLI

Jennifer L. Armentrout

BE WITH ME

Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout

Translation © 2021 by Andrea Vargovčíková

Cover design © 2021 by Kateřina Stárková

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7375-7

Bratovi, ktorý oslavuje narodeniny
v deň vydania tejto knihy.
Všetko najlepšie, Jesse James.

1. kapitola

Sladký čaj bude moja smrť.

Nie preto, že pri tom množstve cukru by mohol človek upadnúť do diabetickej kómy už po prvom hlte. Ani preto, lebo môj brat takmer spôsobil reťazovú haváriu troch áut, keď prudko vybral takmer stoosemdesiatstupňovú zákrutu, len čo dostal esemesku, ktorá obsahovala iba dve slová.

Sladký čaj.

Kdeže. Vinou sladkého čaju som sa ocitla zoči-voči Jasovi Winsteadovi – stelesneniu predstáv každého dievčaťa, mňa nevynímajúc. Vďaka tomu som ho videla po prvý raz mimo areálu univerzity.

A v spoločnosti svojho brata.

Matička skákavá, toto bude trapas.

Preboha, prečo len musel brat Jasovi napísať, že sme v meste, a opýtať sa ho, či nič nepotrebuje? Cam mi mal iba poukazovať okolie školy. Hoci to, čo ma teraz čaká, bude isto lepšie než doterajšia prehliadka.

Ak uvidím ešte nejaký striptízový klub, asi vážne niekomu ublížim.

Cam na mňa letmo pozrel a dupol na plyn. Už dávno sme zišli z cesty číslo deväť. Pohľadom mi sklzol z tváre na čaj v ruke. Významne sa naň zadíval. „Teresa, vieš, existuje taká vychytávka. Volá sa držiak na poháre.“

Pokrútila som hlavou. „To je v pohode. Podržím ho.“

„Dobreee,“ zatahol a sústredil sa na cestu.

Bola som nešikovná a ešte som sa aj musela tváriť nezúčastnene. Rozhodne som netúžila po tom, aby Cam zistil, prečo sa správam tak čudne. „Takže, hm, myslela som, že Jase býva kúsok od univerzity.“

Celkom nenútená otázka, či nie? Hoci nie až taká nevinná. Panebože, nezlomil sa mi pri tom hlas?

„Jasné, ale väčšinu času trávi na rodinnej farme.“ Cam spomalil a znova ostro vybral zákrtu. Čaj takmer skončil na okne. Pevnejšie som zovrela pohár, len tak sa ho nevzdám. „Jacka si pamätáš?“

Samozrejme. Päťročný Jack znamenal pre svojho veľkého brata Jasa všetko. O Jasovi som si pamätala aj najmenší detail asi tak, ako si ukladali do pamäti informácie o Justinovi Bieberovi jeho skalní fanúšikovia. Nanajvýš trápne, uznávam. Jase, ktorý si nevedomoval seba a hádam ani okolitý svet, sa za posledné tri roky stal mojím najdrahším človekom.

Bol to môj kamarát.

Svetlá stránka môjho brata.

A moja tajná láska.

Pred rokom, na začiatku posledného ročníka na strednej škole, k nám raz Jase prišiel na návštevu, a všetko sa skomplikovalo. Najradšej by som na to zabudla. Ale aj nie. Odmietala som sa zbaviť spomienky na jeho pery, na jeho ruky blúdiace po mojom tele, na svoje meno, ktoré mu vychádzalo z úst spolu so stonom, akoby mu spôsobovalo nádhernú bolesť.

Och, bože...

Líca, napoly skryté za veľkými slnečnými okuliarmi, mi pri živej predstave zahoreli. Otočila som tvár k oknu. Žeby som ho stiahla a vystrčila by som hlavu von, nech

sa schladím? Musela som sa spamätať. Keby sa Cam dozvedel, že Jase ma pobozkal, na mieste by ho zabil a jeho mŕtvolu by zakopal pri podobnej vidieckej ceste.

A to by bolo fakt škoda.

Úporne som hľadala tému na rozhovor, nech sa rozptýlim. Ruky sa mi potili od horúceho čaju aj od vnútornej triašky. Sotva som udržala pohár. Azda keby som sa opýtala Cama na Avery. To by mohlo fungovať, lebo neskutočne rád o nej hovoril. Alebo zavediem reč na prednášky či na futbal, ku ktorému sa na jar vrátil? V mysli som sa však ustavične vracala k Jasovi. Stretnem ho tam, kde nemôže odo mňa utiecť.

Tak ako v prvom týždni semestra.

Stromov popri ceste ubúdalo a pomedzi ne presvitali zelené pastviny. Cam zabočil na úzku cestu. Na výmoloch nákladiakom hádzalo, až sa mi dvíhal žalúdok.

Prešli sme pomedzi dva hnedé stĺpy. Na zemi ležala retiazka z plota a vľavo drevená značka s nápisom WINSTEADOVCI: SÚKROMNÝ POZEMOK. Prechádzali sme okolo veľkého kukuričného poľa, stonky už uschli a zožltli. Za ním sa za deravým dreveným plotom páslo zopár koní. Na väčšine pozemku vľavo sa lenivo a spokojne prechádzali kravy.

Pomaly sa pred nami vynorila stará stodola – strašidelná, presne taká ako v *Texaskom masakri motorovou pílou*. Ešte aj železný kohút na streche naháňal husiu kožu. Pár metrov za stodolou sa nachádzal dvojpodlažný dom. Biele steny rokmi zosiveli a dokonca aj z diaľky som videla, že farba na dome sa z väčšej časti už odlupuje. Strechu tu a tam pokrývala modrá nepremokavá plachta a komín vyzeral ako tesne pred zrútením. Kopa zaprášených červených tehál naznačovala, že sa niekto pustil do opravy komína, ale asi sa nudil a vzdal to. Za stodolou

sa ukrýval cintorín pokazených áut, zhrdzavených nákladíakov a sedanov.

Vystrela som sa na sedadle a premáhala šok. Toto je farma Jasovej rodiny? Nevieam prečo, ale predstavovala som si ju trochu... modernejšiu.

Cam zaparkoval pri stodole a vypol motor. Pozrel sa najprv na mňa, potom na dom. Rozopol si bezpečnostný pás a vzdychol. „Jeho rodičia majú za sebou ťažké obdobie, teraz sa z toho pomaly zviechajú. Jase im pomáha s farmou a tak, ale ako vidíš...“

Farma potrebovala viac než len Jasovu pomoc.

Zažmurkala som. „Je to tu... pôvabné.“

Cam sa zasmial. „Pekné, že to hovoríš.“

Pevnejšie som zovrela pohár. „Naozaj.“

„Hm.“ Pretočil si bejzbalovú čiapku šiltom dozadu a zaclonil si oči. Spod čiapky mu vytrčali pramene čiernych vlasov.

Otvorila som ústa, moju pozornosť však upútal pohyb, ktorý som zachytila kútikom oka.

Spzo stodoly sa vynoril miniatúrny traktor a v ňom sedel malý chlapec. Vystretými buclatými rúčkami zvieral volant. Augustové slnko mu rozžiarilo kučeravé hnedé vlasy. Traktor tlačil Jase, a hoci som ho nemohla počuť, určite napodobňoval motor. Trmácali sa po nerovnom štrku. Jase sa smial a jeho mladší brat ho s krikom poháňal: „Rýchlejšie! Ešte rýchlejšie!“

Jase kľučkoval s traktorom, až prudko zastal pred nákladíakom, a Jack zapišťal a stisol volant. Zvírili kúdoly prachu.

Jase sa vzpriamil.

Ach jaj.

Otvorila som ústa. Nič na svete by ma neprinútilo odtrhnúť zrak od tej nádhery.

Jase bol do pol pása nahý a pokožka sa mu leskla od potu. Ktovie, odkiaľ pochádza jeho rodina. Isto mali aj španielskych predkov alebo odkiaľsi od Stredozemného mora. To by vysvetľovalo jeho prirodzene hnedú, opálenú pokožku.

Obišiel traktor a svaly sa mu pri pohybe vlnili a napínali. Hrudné svalstvo mal dokonale vyformované, plecia široké. Takéto svaly rastú najmä od dvíhania balov sena.

Ten chalan predstihoval aj Michelangelovho Dávida. Brušné svaly sa mu s každým krokom napínali. Boli to veľmi osobité svaly, priam zvädzali na dotyk. Vyblednuté džínsy mu na bokoch viseli neslušne nízko – dosť na to, aby som uvažovala, či pod nimi vôbec niečo má.

Po prvý raz som videla jeho tetovanie v plnej kráse. Doteraz som vždy zazrela len nejakú jeho časť, väčšinou tú, čo mu vytrčala spod goliera na ľavom pleci a spod rukáva trička.

Čierne tetovanie bolo obrovské – začínalo sa mu pod krkom, kľukatilo sa a stáčalo na ľavé plece a do polovice ramena. Dve slučky na konci pripomínali hady skrútené do kľbka a otočené hlavami k sebe.

Dokonale sa k nemu hodilo.

Líca mi zahoreli a zaplavila ma horúčava, keď som od neho konečne odtrhla pohľad. V ústach mi vyprahlo ako na púšti.

Jase vytiahol Jacka z traktora a podržal ho vo vzduchu nad hlavou. Šlachovité svaly na rukách sa mu napínali. Zatočil sa s bratom a otriasal sa od smiechu. Jack výskal a rozhadzoval rukami.

Zasiahla ma hormonálna smršť.

Cam otvoril dvere na aute. Jase posadil Jacka na zem a zakričal na môjho brata. Vôbec som mu nerozumela.

Jase sa vystrel a založil si ruky v bok. Prižmúrenými očami nazeral do nákladiaka.

Jase bol absolútne úžasný, čo sa o mnohých nedá povedať. Možno o celebritách alebo o rockových hviezdach, ale v skutočnom živote sotva človek narazí na niekoho ako on.

Zvlnené červenohnedé vlasy mu padali do tváre so širokými, ostro rezanými lícnymi kosťami a plnými, vskutku expresívnymi perami. Na mocnej sánke sa mu černalo strnisko. Keď sa usmial, nenabehli mu na lícach také jamky ako Camovi alebo mne, zato mal ten najväčší, najkrajší úsmev, aký som u chalana kedy videla.

Teraz sa však neusmieval.

Naklonil hlavu a hľadel do nákladiaka.

Ovlažila som si vyschnuté ústa sladkým čajom a cez predné sklo auta uchvátené obdivovala objekt súci na rozširovanie genofondu, ktorý sa predou mnou týčil v celej kráse. Niežeby som už pomýšľala na deti, ale proti navčičovaniu by som vôbec nenamietala.

Cam vystrúhal grimasu. „Hej! To je jeho čaj.“

„Pardon.“ Očervenela som ako paprika a spustila ruku s pohárom. Niežeby na tom záležalo. Nebola som ako Jase a ešte som nikomu jazyk do úst nestrkala.

Jase zanaďával a zvrchol sa. Chcel vziať nohy na plecía? Dopekla, to teda nie. Niesla som mu predsa sladký čaj!

Rýchlo som si rozopla bezpečnostný pás a otvorila dvere. Noha v žabke sa mi šmykla, a keďže Camov nákladiak bol vysoký, čakal ma zoskok na zem.

Ako ladne som sa kedysi pohybovala. Dopekla, *bola som* predsa tanečnica – skúsená a fakt dobrá a dokázala som tak udržať rovnováhu, že by zozeleneli od závidi aj gymnasti. To však bolo predtým, než som si natrhla predný skrúžený väz, pred osudným skokom, ktorý ta-

kmer zmaril moje nádeje, že sa stanem profesionálnou tanečnicou. Všetko – moje sny, ciele aj budúcnosť – sa pozastavilo, akoby Boh stisol červený gombík na diaľkovom ovládači života.

A teraz mi hrozilo, že sa vyvážam v prachu.

Natiahla som ruku k dverám, aby som sa ich zachytila, ale nedočiahla som. K zemi mierilo chodidlo zranenej nohy a tá moja hmotnosť neudrží. Zrútim sa na zem ako vrece zemiakov a od hanby zhorím ako fakľa. Ak ju neuhasi čaj na hlave.

V letku som stihla už len dúfať, že pristanem rovno na nose, tak aspoň neuvidím výraz na Jasovej tvári.

Z ničoho nič sa ku mne vystreli dve ruky a chytili ma za plecia. V jednej sekunde som sa rútila do prachu, v druhej som už vzpriamene mierila dolu. Na okamih mi noha visela vo vzduchu a potom som sa bez ujmy postavila, pritískajúc si pohár k hrudi.

„Prekrista, veď sa dolámeš.“ Hlboký hlas vo mne rezonoval a všetky chĺpky na tele mi staval do pozoru. „Nestalo sa ti nič?“

Chvalabohu, že som to prežila. Naklonila som hlavu. Ocitla som sa v blízkosti najdokonalejšej hrude na svete. Pozorovala som kvapôčku potu, ktorá tiekla uprostred nej, pokračovala po vrysovanom bruchu a zmizla pod pupkom, v jemných chĺpkoch zachádzajúcich pod džínsy.

Cam rýchlo obišiel auto. „Teresa, čo noha?“

Tak blízko pri Jasovi som nestála hádam rok. Voňal úžasne – po mužovi a slabom závane kolínskej. Zdvihla som zrak. Až teraz som si všimla, že mi spadli slnečné okuliare.

Jeho zarážajúco sivé oči rámovali husté mihalnice. Keď som sa im po prvý raz prizrela, opýtala som sa ho, či

sú skutočné. Jase sa zasmial a ponúkol ma, nech mu do nich štuchnem a overím si to.

Teraz sa nesmiel.

Pohľady sa nám stretli. Vyrzil mi dych. Pokožka ma páčila, akoby som celý deň stála na slnku.

Nasucho som prehltna a želala si, aby sa môj mozog konečne rozhybal. „Priniesla som ti čaj.“

Jase zdvihol obočie a čelo sa mu zvrásnilo.

„Udrela si sa do hlavy?“ zisťoval Cam.

Nie, iba mi do líc udrela horúčava. „Nie. Možno. Nevieam.“ Podávala som Jasovi čaj so silným úsmevom v nádeji, že sa netvárim príšerne. „Na.“

Jase ma pustil a vzal si čaj. Hlupaňa. Načo som mu ho tak dychtivo strkala? Keby som sa neponáhľala, ešte by ma držal. „Ďakujem. Fakt si si neublížila?“

„Nie,“ zašomrala som so sklopeným pohľadom. Okuliare ležali pri kolese auta. S povzdychom som ich zdvihla, očistila a znova si ich nasadila. „Ďakujem, že... hm, si ma zachytil.“

Jase sa na mňa chvíľu díval, vzápätí sa otočil, lebo k nemu pribehol Jack a podával mu košeľu. „Mám ju!“ oznámil mu a mával ňou ako zástavou.

„Ďakujem.“ Jase si ju vzal a podal mu čaj. Postrapatil chlapcovi vlasy a na moje sklamanie sa obliekol a zakryl si telo pred mojím zrakom. Pozrel sa na Cama. „Nevedel som, že Teresa je s tebou.“

Horúčavu vystriedal chlad.

„Ukazoval som jej mesto,“ vysvetlil Cam a uškŕňal sa na malého lapaja, ktorý sa ku mne pomaly zakrádal. „Ešte nikdy tu nebola.“

Jase prikývol a vzal si pohár od Jacka. Drobec za ten krátky čas polovicu z neho už vypil. Jase si ma viac nevšiml a pobral sa k stodole, akoby sa nechumelilo.

Ignorovala som horké pálenie v hrdle. Kiežby som si ten čaj nechala.

„Prídete dnes s Avery na havajský žúr?“ opýtal sa Jase Cama a srkol si čaju.

„Luau si predsa nedáme ujsť,“ usmial sa Cam, pričom mu nabehla jamka na ľavom líci. „Nepotrebuje pomoc s prípravou?“

Jase pokrútil hlavou. „To je úloha zelenáčov.“ Na krátko sa na mňa pozrel a mne prebehlo hlavou, či sa neopýta aj mňa. „Najprv sa tu musím postarať o nejaké veci a potom idem domov.“

Rýchlo vo mne rástlo sklamanie. Otvorila som ústa, okamžite som ich však zasa zavrela. Nemohla som protestovať pred bratom.

Za tričko ma potiahla drobná rúčka. Pozrela som sa do malej tváre, do malých sivých očí, ktoré sa na mňa s očakávaním upierali.

„Ahoj,“ preriekol Jack.

Roztiahla som pery do úsmevu. „Ahoj.“

„Si pekná,“ zažmurkal.

„Ďakujem,“ odvetila som so smiechom. Toto dieťa sa mi páčilo. „Aj ty si veľký fešák.“

Jack sa rozžiaril. „Viem.“

Znova som sa zasmiala. Tohto chlapca by Jase rozhodne neodškriepil.

„Stačilo, casanova.“ Jase dopil čaj a odhodil pohár do neďalekého smetiaka. „Prestaň ju baliť.“

Jack si Jasa nevšímal a natiahol ku mne ruku. „Ja som Jack.“

Zovrela som drobnú dlaň. „Teresa. Camova sestra.“

Jack mi kývol buclatým prstom a sprisahanecky mi pošepkal: „Cam nevie osedlať koňa.“

Pozrela som sa na chalanov. Rozprávali sa o žúre,

ale Jase nás pozoroval. Pohľady sa nám stretli a tak ako vždy, odkedy som začala chodiť na tunajšiu univerzitu, znepokojujúco rýchlo náš očný kontakt prerušil.

V hrudi ma pichlo. Obrátila som pozornosť znova na Jacka. „Chceš vedieť tajomstvo?“

„Chcem!“ Naširoko sa usmial.

„Ani ja to neviem. A dokonca som na žiadnom koni nikdy nesedela.“

Vypleštil na mňa okále ako tanier. „Jase!“ skríkol a otočil sa k bratovi. „Ona ešte nesedela na koni!“

A bolo po tajomstve.

Jase sa na mňa pozrel a ja som mykla plecami. „Je to tak. Tie obrovské zvieratá mi naháňajú strach.“

„Zbytočne. Sú to veľmi pokojné tvory. Pravdepodobne by sa ti to páčilo.“

„Mal by si jej to ukázať!“ Jack trielil k Jasovi, doslova sa naňho vrhol. „Mal by si ju to vyučiť tak ako mňa!“

Srdce mi v hrudi zamrelo, sčasti pri predstave Jasa ako učiteľa a sčasti od strachu z tých dinosaurov. Niektorí ľudia sa desia hadov alebo pavúkov. Alebo duchov či zombíkov. Ja sa bojím koní. A podľa mňa oprávnene, stačí zvážiť, že kôň dokáže udupať človeka na smrť.

„Nehovorí sa vyučiť, ale naučiť. A som si istý, že Tess má lepšie veci na práci než jazdiť na koni.“

Tess. Zadržala som dych. Takto ma volal iba on, ale neprekážalo mi to. Ani zamak. Kým sa Jack dožadoval vysvetlenia, prečo som mu povedala, že sa volám Teresa, a kým mu Jase objasňoval, že Tess je prezývka, ja som sa v spomienkach vrátila do času, keď ma tak nazval naposledy.

„Netušíš, čo ma nútiš chcieť,“ zašepkal a perami sa mi dotýkal líca. Až som sa chvela. „Doriti, Tess, fakt netušíš.“

„Zbehnem ešte na záchod, dobre? Potom sa musíme vrátiť,“ oznámil Cam Jasovi. „Slúbil som Avery, že pred žúrom ešte skočíme na večeru.“

„Ukážem ti ho,“ oznámil Jack a už ťahal Cama za ruku.

Jase sa pozrel na Jacka. „Cam to tu pozná.“

„To je v pohode.“ Cam mávol rukou. „Tak, kamoško, veď ma.“

Obaja zamierili k farme a my sme osameli. V hrudi mi poletoval kolibrík, trepotal krídlami a zúrivo do mňa narážal, akoby sa rozhodol predobať si cestu von. Teplý vánok mi rozstrapatil vlasy uvoľnené z vrkoča.

Jase sa díval za Camom a Jackom, ktorí bežali po zelenom trávniku. Tváril sa ako muž, ktorému ufrngol pred nosom záchranný čln z potápajúceho sa Titanicu. Nevie, či by som sa nemala uraziť. Ako keby sa moja prítomnosť rovnala plávaniu v húfe žralokov.

Prekrížila som si ruky a našpúlila pery. Od podráždenia ma svrbela pokožka a jeho očividné nepohodlie ma rozladilo. Nie vždy to medzi nami bolo takéto. Rozhodne to bolo lepšie, aspoň do tej noci, keď ma pobožkal.

„Čo koleno?“

Takmer ma tou otázkou vydesil. Zakoktala som sa: „Hm, nie je to také zlé. Už to ani nebolí.“

„Cam mi povedal, čo sa ti stalo. Mrzí ma to. Fakt.“ Odmĺčal sa a prižmúril oči. Sval v sánke sa mu napol. „Kedy sa vrátiš k tancu?“

Prestúpila som z nohy na nohu. „Neviem. Dúfam, že čoskoro, keď mi to lekár odobrí. Tak mi drž palce.“

Jase stiahol obočie. „To teda hej. No aj tak je to nanič. Viem, čo pre teba tanec znamená.“

Zmohla som sa iba na prikývnutie, jeho súcitný tón ma zasiahol viac, ako by mal.

Znova na mňa uprel sivé oči a ja som zatajila dych. Tie oči... Stále ma udivovali, prestávala som rozmýšľať rozumne a zaháňala som túžbu urobiť niečo bláznivé. V tejto chvíli mal oči tmavosivé ako búrkové mračná.

Nevyzeral dvakrát spokojne.

Prehrabol si vlhké vlasy a vydýchol. Sval v sánke mu znova zapulzoval. Podráždenie vo mne sa menilo na príval emócií a pálenie z hrdla sa mi presunulo do očí. Dohovárala som si, že to nevie – nemá to odkiaľ vedieť, a nenesie vinu za moje pocity, za ublíženie a brutálnu ranu v podobe odmietnutia. Bola som preňho iba Camova mladšia sestra, dôvod, prečo sa Cam takmer pred štyrmi rokmi dostal do problémov, vďaka čomu k nám Jase chodil každý víkend. Predstavovala som iba ukradnutý bozk, nič viac.

Zvrtla som sa, aby som nasadla do auta a počkala v ňom na Cama, nech nevyvediem hlúposť, napríklad že sa rozrevem. Odkedy som si zranila nohu, prekypovala som najrozmanitejšími emóciami a stretnutie s Jasom mi rozhodne nepomáhalo.

„Tess, počkaj.“ Jase jedným krokom prekonal vzdialenosť medzi nami. Pristúpil ku mne tak blízko, až mi teniskami takmer narazil do prstov na nohách, natiahol ruku k môjmu lícu a zaváhal. Nedotkol sa ma, ale cítila som teplo sálajúce z jeho dlane. „Musíme sa porozprávať.“

2. kapitola

Jase sa ma nakoniec nedotkol a teraz mi prameň vlasov poletoval pred tvárou. Jeho slová ostali visieť vo vzduchu. Stiahlo mi žalúdok ako tesne pred vystúpením. Vždy keď som stála na pódiu pred porotou v očakávaní prvých tónov, ovládol ma strach. Nezáležalo na tom, koľko súťaží som absolvovala, koľko predstavení odtancovala, zakaždým nadišla chvíľa, keď by som najradšej zutekala z javiska.

Ani raz som to však neurobila a to sa týkalo aj Jasa. Nemienila som zdupkať pred naším rozhovorom. Áno, bývala som zbabelá, paralyzovaná strachom vyjaviť pravdu o tom, čo mi ten hnusný bývalý frajer Jeremy robil. Zmenila som sa. Už sa nebojím.

Zhlboka som sa nadýchla. „Máš pravdu. Musíme sa porozprávať.“

Jase spustil ruku a obzrel sa na dom. Bez slova mi položil ruku medzi lopatky. Nepripravená na jeho dotyk som sa mykla, vzápätí začervenala.

„Pôjdeš so mnou?“

„Iste.“ Kolibrík ožil a vydobával mi do hrude dieru.

Nezašli sme až tak ďaleko, dom sme stále mali na dohľad. Mala som dojem, že na tomto rozľahlom pozemku sa nájde dostatok miesta na súkromie, Jase ma však vie-

dol k neďalekému polorozpadnutému plotu okolo pas-tviny, kde sa pásli kone.

„Sadneš si?“ opýtal sa, a skôr ako som odvetila, že rada postojím, chytil ma za boky. Zdvihol ma, akoby som nevážila viac než jeho brat, a posadil ma na vrchnú latu plota. „Takto to bude pre tvoje koleno lepšie.“

„Moje koleno...“

„Nemala by si dlho stáť.“ Prekrížil si ruky.

Chytila som sa drsného dreva. Ne protestovala som iba preto, lebo o svojom kolene som sa nechcela zhovárať. Mlčky na mňa hľadel a ja som mala sto chutí mlčať tiež, aby načal tému ako prvý.

Vydržala som to päť sekúnd, potom som vyhrkla prvé, čo mi prišlo na myseľ. „Aké hlúpe.“

„Čo?“ zamračil sa.

„Ten názov mesta.“

Odhrnul si pramene vlasov z tváre. „Nepáči sa ti názov mesta?“

„Je Spring Mills vôbec mesto? V podstate žiješ v Spring Millse, nie?“ Jase na mňa zmätene hľadel. Mykla som plecami. „Teda, nie je to v skutočnosti len Hedgesville alebo Falling Waters? To, že niekde postaviš parádny Walmart, ešte neznamená, že sa z toho stane mesto.“

Jase na mňa ešte chvíľu civel a potom sa rozosmial – sýtym, rozkošným smiechom. Bože, pomáhaj mi, ako som len zbožňovala jeho srdečný smiech. No a čo, že ma tak hneval, až by som ho najradšej nakopala do roz-kroku. Keď sa smial, akoby ma hrialo slnko.

Oprel sa o plot, a keďže bol vysoký, oči sme mali v jed-nej úrovni. Objal ma okolo pliec a pritiahol si ma – tak blízko, že keby som zdvihla hlavu, naše ústa by delili iba centimetre. Srdce mi v hrudi poskakovalo a vystrúhalo